

have lært Noget eller ikke. Da jeg nu anseer det for meget vigtigt for Børnenes Vel i Fremtiden, at de dog have lært en lille Smule, saa troer jeg dog, det er godt, at Forældre, som ere ligegyldige, vedblive at være forpligtede til at lade Børnene søge Skolen den meste Tid af de to sidste Aar. Det vil dog maaskee være nyttigt for de Børn, som lide under Forældrenes Ligegyldighed, om de blive underkastede en saadan Evang; jeg forudsætter, at det nærmest er Børnene selv, der i Fremtiden ville kunne komme til at lide under, om det havde været dem formeent at søge Skolen, fordi Forældrene afholdt dem derfra. Derfor kan jeg ikke Andet end anbefale Undringsforslaget; men jeg skal dog bemærke, at jeg endda ikke glæder mig over den Paragraph, fordi jeg seer Skolegangen og Confirmationen skilt fra hinanden. Jeg troer, og det er min Betragtning af Forholdene, saaledes som de stille sig for mig, at der dog maaskee kunde være lidt Fare ved, at Confirmationen for en Deel maatte kunne blive opsat til en fjern Tid; men det er naturligtvis Noget, som jeg besværges der ikke vil blive taget Hensyn til her S. N. Hansen (H), og derfor vil jeg ønske, at Undringsforslaget kan blive fremmet, fordi jeg troer, at derved maaskee kan blive en stadig Undervisning i de to sidste Aar, saa at Børnene kunne faae saamegen Undervisning og saameget Begreb, at de selv bede Forældrene om at blive confirmerede, hvortil de, naar de Jüngting havde lært, maaskee ville gaae, til de blive en Snees Aar gamle og da kaste sig i Armene paa Mormoner eller andre Secter, som vilde snaffe godt for dem, for at faae dem til sine Troesfæller, naar de ikke havde lært eller forbundet sig til Noget i deres Ungdom, som kunde være Værn derimod.

C. Larsen: Hvad den sidste Taler sidst sagde, kommer jo slet ikke denne Sag ved, thi der er jo slet ikke Tale enten om Confirmationen eller om Religionsundervisningen i dette Forslag. Naar der var Tale om det, saa kunde

det jo nok være, man kunde tænke sig, at Børnene ikke have faaet en saa tilstrækkelig Dressur i den Retning, at man vilde antage dem til Confirmation; thi til at man skulde kunne dette, maae Børnene jo være dresfereede saaledes, at de kunne hele Ranssen udenad paa deres Fingre efter den Methode, som nu er anvendelig i Skolerne. I dette Forslag er der kun Tale om, naar det Tidspunct kommer, at Børnene maae udskrives af Skolen. De to sidste ærede Talere have sagt, at der ikke var Tale om Andet, end at de maatte nok udskrives af Skolen, naar de vare 14 Aar, men det er jo netop det, som her forbydes, og altsaa kan der jo i dette Forslag ligge, at de efter den gamle Skoleanordnings Bestemmelser kunne komme til at gaae i Skole, til de ere 18 Aar, naar nemlig Skolebestyrelsen seer, at de have forsoemt saa og saamange skolepligtige Dage, og det finder jeg rigtignok at være meget ubilligt. Der maa jo dog være en Tid, hvor det unge Menneske kan begynde at domme over sig selv, og hvor ogsaa Forældrene selvstændigt maae kunne domme, om hvad der er til deres Børns Bedste osv. Jeg synes egentlig, at det er at svække Indtrykket af Alt, hvad der skulde have den Anseelse op til levende Bevidsthed om sin Fremtid, og det er ogsaa at svække Forældres og Børgers gode Hjertelag og den Omfarg, de ellers skulde have for deres Børn, og der maa dog komme en Tid, hvor Børnene maae tilligemed Forældrene bestemme deres Fremtid —, men det vil man jo ganske forbyde dem, til de ere saa gamle, at man skammer sig derved. Jeg veed nu ikke, om dette virkelig kunde bevare dem for Secter og Partier —, jeg troer det ikke; thi Religionsundervisningen er jo, som sagt, kun for det meste en Dressur i Skolerne, hvor Børnens Bevidsthed sjelden er kommen tillive, saa man kan sige, at de under Confirmationsforberedelsen blive stiftede til at modstaae omtalte Fristelser til Secter og Partier —, men dette ligger jo udenfor denne Sag.